

πόνος είναι ευλογία για τον άνθρωπο. Χωρίς πόνο - σταύρωση δε θα υπήρχε ανάσταση - ανάληψη. Η ασθένεια και η θλίψη είναι το κατ' εξοχήν φάρμακο της πρόνοιας του Θεού για να τον φέρει τον άνθρωπο κοντά Του και να αυξήσει την αρετή του.

Συνήθως μένουμε στο γεγονός του πόνου, μεμψιμοιρούμε, με αποτέλεσμα να περνά ο χρόνος, ο πόνος να μετατρέπεται σε καρκίνο που μας κατατροπώνει την ψυχή μας. Ο πόνος δεν κάνει διαχωρισμούς. Συχνά έρχεται σ' εμάς τους ίδιους ή δια μέσω τρίτων όπως η θλίψη όταν χάνουμε ένα αγαπημένο μας πρόσωπο. Δεν έχουμε λοιπόν άλλη επιλογή από το να δούμε τον πόνο από άλλη οπτική γωνιά, να τον αγκαλιάσουμε και να τον μετουσιώσουμε σε τροφοδότη δυνάμεως και μεταστροφή συνειδήσεως. Ο πόνος δεν απαντιέται με επιχειρήματα. Ούτε η αδικία και ο θάνατος αντιμετωπίζονται με τη λογική. Τα προβλήματα αυτά λύνονται με το εμφύσημα και την πνοή που μόνο ο Θεός δίνει. Λύνονται με το Άγιο Πνεύμα. Ξεπερνιούνται με την ταπεινή αποδοχή του θελήματος του Θεού, που είναι τόσο αληθινό αλλά συνήθως και τόσο ακατανόητο.

Ο πόνος δεν ξυπνάει μόνο εμάς, αλλά γεννάει και την αγάπη στους γύρω μας. Προσπαθούν να μπουν στη θέση μας. Αγωνίζονται στον καιρό της ασφάλειάς τους να μοιραθούν τα πιο ανεπιθύμητα γι' αυτούς δικά μας αισθήματα. Και το κάνουν. Ο πόνος γεννά την υπομονή μας, ταυτόχρονα όμως γεννά και τον εξ αγάπης σύνδεσμο με τους αδελφούς μας. Ο πόνος γεννά την αλήθεια. Η συμπόνια των

Το μονοπάτι της ζωής είναι όλο πόνος και δάκρυ• όλο αγκάθια και καρφιά• παντού φυτρωμένοι σταυροί• παντού αγωνία και θλίψη. Κάθε βήμα και μία Γεθσημανή. Κάθε ανηφοριά και ένας Γολγοθάς. Κάθε στιγμή και μία λόγχη. «Αν μπορούσαμε να στίψουμε την γη σαν το σφουγγάρι θα έσταζε αίμα και δάκρυα».

«Άνθρωπος ωσει χόρτος αι ημέραι αυτού, ωσει άνθος του αγρού ούτως εξανθήσει», λέγει ο ψαλμωδός.

Το τριαντάφυλλο βγάζει αγκάθι και το αγκάθι τριαντάφυλλο. Τα ωραία συνοδεύονται με πόνο, αλλά κι ο πόνος βγάζει στη χαρά. Συνήθως το ουράνιο τόξο υψώνεται ύστερα από την μπόρα. Πρέπει να προηγηθούν οι καταιγίδες για να ξαστερώσει ο ουρανός.

Η διάκριση - φωτισμένη από την χριστιανική πίστη και φιλοσοφία - βλέπει. Έχει την ικανότητα με την ενόραση να βλέπει πολύ βαθιά απ' τα φαινόμενα. Μέσα από τον πόνο βλέπει την χαρά και την ελπίδα, όπως ο θρίαμβος του Χριστού βγήκε μέσα από τον πόνο του Πάθους και του Σταυρού.

Τα πιο θαυμάσια αγάλματα έχουν τα περισσότερα κτυπήματα. Οι μεγάλες ψυχές οφείλουν την μεγαλοσύνη τους στα κτυπήματα του πόνου. Τα χρυσά και βαρύτιμα κοσμήματα περνούν πρώτα απ' την φωτιά.

« Ο άνθρωπος που δεν πόνεσε δεν έζησε την ζωή με πληρότητα ούτε μπορεί να την εκτιμήσει»

Συγκλονίζει την ανθρώπινη ύπαρξη ο πόνος. Είναι φωτιά καμίνι που καίει και κατακαίει. Είναι καταιγίδα και τρικυμία. «Τα σπλάχνα μου και η θάλασσα ποτέ δεν ησυχάζουν», λέει ο Σολωμός. Είναι στιγμές που οι δοκιμασίες έρχονται απανωτές, η μία μετά την άλλη ή και όλες μαζί. Πολύ βαρύς τότε ο σταυρός. Η αγωνία κορυφώνεται. Η ψυχή φορτίζεται τόσο, ώστε είναι έτοιμη να λυγίσει. Όλα φαίνονται μαύρα. παντού σκοτεινά. Παντού αδιέξοδα. Λέει ο αγ. Γρηγόριος ο Θεολόγος: «Τα καλά φύγανε, τα δεινά είναι γυμνά και προκλητικά, το ταξίδι γίνεται μέσα στη νύχτα, φάρος δεν φαίνεται πουθενά και ο Χριστός φαίνεται να κοιμάται».

Έτσι γεννιέται στην καρδιά η παρηγοριά, της οποίας η γλύκα και η ανακούφιση είναι πολύ εντονότερες ως εμπειρίες από το βάρος του πόνου. Η απάντηση γεννιέται μέσα μας.

Το θέμα δεν είναι ο πόνος ο ίδιος ή το πρόβλημα, αλλά η στάση-χρήση απέναντι του και η μάχη που θα δώσουμε. Για παράδειγμα για κάποιους ο καρκίνος είναι ο δρόμος της δοξολογίας του αγιασμού και της μετανοίας ενώ για άλλους ο καρκίνος είναι η καταστροφή και το τέλος της ύπαρξης.

Ο Κύριος είναι δίπλα μας. Μας κάνει τον πόνο χαρά μέσω των μυστηρίων της Εκκλησίας. Εμείς από αυτό το μάθημα θα θεμελιώσουμε νέες δυνάμεις ως ασπίδα στα μελλοντικά ενδεχόμενα εμπόδια και μάχες που θα δώσουμε στη ζωή μας.

Ο Θεός μας δοκιμάζει πάντα όσο μπορούμε να αντέξουμε. Ούτε λιγότερο ούτε περισσότερο. Οπότε στο ερώτημα : “Γιατί σε μένα” πρέπει καλύτερα να κοιτάξουμε ψηλά και να πούμε “Γιατί όχι σε μένα , σε ευχαριστώ” πόση δύναμη και πίστη καρδιάς έχει αυτή η πρόταση!

«Ο πόνος ως φθορά μπορεί να μου πάρει την βιολογική ζωή αλλά δεν μπορεί να μου αγγίξει την ύπαρξη εάν δεν του το επιτρέψω»

Ο πόνος είναι δοκιμασία, εκπαίδευση και έτσι πρέπει να τον βλέπουμε για δύο λόγους, αφενός γιατί δεν έχουμε άλλη επιλογή και αφετέρου διότι μόνο με την οπτική της δοκιμασίας θα μπορέσουμε να έχουμε ωφέλεια από αυτό το μάθημα.

Δύσκολα υποφέρεται και ερμηνεύεται ο πόνος χωρίς Χριστό. Τον αντιμετωπίζουμε σαν μια διαδικασία και δοκιμασία χωρίς ωφέλεια. Φυσικά πρωτίστως πρέπει να δούμε αν έχουμε συμβάλλει σε αυτή την κατάσταση που έφερε αυτό το αποτέλεσμα ώστε να επαναπροσδιορίσουμε τη στάση μας.

Όταν έρθει ο πόνος, ο άνθρωπος τον αποφεύγει κλαίγοντας και κατηγορώντας αντί να αντικρίσει κατάματα την ουσία, με αποτέλεσμα όχι μόνο να μην υπάρχει ωφέλεια, αλλά να προκύψει ζημιά. Ας αγκαλιάσουμε τον πόνο αδερφέ μου όταν έρθει, ας τον αφήσουμε να μας μιλήσει, να μας διδάξει ώστε να βγούμε πιο δυνατοί από αυτή τη δοκιμασία.

«Πρόσεξε αδερφέ, όταν έρθει ο πόνος να φύγει μόνος του. Ενώ δεν σε έχει μπορεί όταν φύγει να σε πάρει, θα του το επιτρέψεις ;»

Μην αφήσουμε τη σκοτεινή πλευρά του πόνου να μας καταστρέψει. Αντίθετα, με εγρήγορση από τη στιγμή που ήρθε η πτώση να μην χάνουμε καιρό και να σηκωθούμε. Να δούμε τον πόνο σαν σκαλοπάτι που από αυτή τη σταυρική του αίσθηση θα οδηγηθούμε στην ανάσταση και την ανάληψη των «Δεύτε προς με πάντες οι κοπιώντες και πεφορτισμένοι καγώ αναπαύσω υμάς». Δείξτε μόνο με ένα νεύμα τη διάθεσή σας και θα θεραπευθείτε. Δικά σας τα αμαρτήματα, δικά μου τα ιάματα. Δικά σας τα τραύματα, δικά μου τα φάρμακα. Ζητώ μόνον μετάνοια και θεραπεύω την πληγή. Δείξτε μου την αλλαγή της συμπεριφοράς και λάβετε από εμένα που λυπήσατε την απαλλαγή. Ο νόμος του Μωϋσέως σε κάθε πλημμέλημα είναι αυστηρός σαν το κοφτερό ξίφος, και ταυτόχρονα ο φόβος καταδικάζει σε θάνατο. Αμέσως εφαρμόζει τις αποφάσεις· δεν δέχεται ανταλλαγή πταίσματος· αποστρέφεται τα δάκρυα της μετανοίας· τιμωρεί μαζί με το πταίσμα και τον φταίχτη. Εγώ μισώ μεν την αμαρτία, ελεύθερος δε τον μετανοούντα αμαρτωλό. Και εάν δω να προσφέρει δάκρυα, αφήνω το χρέος. Όσα βλέπω, τα παραβλέπω κοιτάζοντας τη μεταβολή. Διαγράφω το παρόν πταίσμα, διότι ελπίζω στο μελλοντικό κατόρθωμα (τη μετάνοια) και σβήνω τα πρώτα με τα δεύτερα νέων συνειδητοποιημένων μας δυνάμεων.

«Η αγκαλιά της σταυρικής ευθύνης θεραπεύει τον πόνο»

Σε σένα μιλώ Κύριε, σε σένα ευλογημένε πόνε, σε σένα πληγωμένε μου αδερφέ:

Ω πόνε! πηγή αγιασμού και ταπεινώσεως

Ω πόνε! Πικρή η σταύρωση, μας προσδοκώ Ανάσταση!

Έλα πόνε στην αγκαλιά μου και δίδαξε μου το μάθημα σου.

Και όταν θα έρθεις πάλι θα σε υποδεχτώ με δόξα και ευθύνη.

Σε ευχαριστώ Κύριε που κάνεις την πίκρα χαρά και τον πόνο χάδι.

Σε σένα αδερφέ μου που πονάς, άκου τα λόγια τούτα,

Κάνε το δάκρυ αγιασμό, μην τ'αφήσεις να πέσει κάτω.

Κοίτα ψηλά τον ουρανό και προχώρα παρακάτω.

Πηγή: euxh.gr